

Vrijwilligerstraining

Het lokaal is nog leeg. De tafels en stoelen staan klaar en de laptop en beamer zijn opgestart. Als de eerste deelnemers binnendruppelen, groet ik ze hartelijk. “Goedemorgen, fijn dat jullie er zijn”. Een van hen staat abrupt stil en kijkt me verrast aan. “Wat mooi dat je dat zegt. Ik vind dat heel fijn om te horen, het is een goed begin van mijn dag.” Een beetje beduusd denk ik nog na over deze onverwachte impact van mijn woorden.

Drie woensdagochtenden geef ik een training aan beginnende taalvrijwilligers. Zij gaan binnenkort aan de slag als taalmaatje of als klassenassistent in een groep tweedetaalleerders. Tijdens deze training geef ik hen informatie over de doelgroep en welke taalniveaus er zijn. Ik vertel hoe het in zijn werk gaat als iemand een tweede taal leert. Ik besteed aandacht aan factoren die belemmerend werken of juist meehelpen in het leerproces. De vrijwilligers ervaren zelf hoe moeilijk het is om een vreemde taal te leren als mijn Pakistaanse cursiste hen een lesje Urdu geeft. Er is gelegenheid om haar te vragen naar haar ervaringen met het leren van de taal en haar contact met een taalmaatje. We discussiëren over wat er tot je takenpakket hoort als taalvrijwilliger en wanneer je wellicht grenzen moet stellen. Ook oefenen we met materialen en werkvormen die de taalvrijwilligers kunnen gaan gebruiken als ze gaan werken aan woordenschat en spreekvaardigheid.

De vrijwilligers worden steeds enthousiaster. Ze krijgen zin om het geleerde in praktijk te gaan brengen en met de ideeën aan de slag te gaan. Ook zie ik hier en daar het zelfvertrouwen groeien; ze komen nu (meer) beslagen ten ijs. Ik vind het heerlijk om deze trainingen te geven. Ik breng maar wat graag mijn liefde voor het vak over.

Op de laatste ochtend blikken we kort met elkaar terug op de trainingen. “Kan je in één woord zeggen wat je van de training vond?” vraag ik. Termen als ‘interessant, leuk, leerzaam en inspirerend’ worden genoemd.

“Ik ben er een beter mens van geworden” zegt één van de deelnemers. Zo! Dat is nogal wat! “Kan je dat toelichten?” vraag ik voorzichtig. “Ja hoor”, zegt ze, “Ik was nogal cynisch geworden. Mijn eigen moeder woont al 50 jaar in Nederland en heeft het nog steeds over ‘de hoer’ in plaats van ‘de huur’. Die taalleerders... tja... ik was er best wel cynisch over. Maar door deze cursus en door de ontmoeting met de vrouw die ons Urdu leerde ben ik veranderd. Ik ben er echt een beter mens door geworden!”

Wauw! Ik ben er stil van. Het was geen doel van de cursus om de deelnemers betere mensen te maken. Maar wat een ge-wel-dig bijkomend resultaat. Dankbaar bedenk ik dat ik niet alleen de liefde voor het vak, maar ook de liefde voor de mensen over heb mogen brengen.